

สารบัญ

ละครลิงไร้ลิง	11
เรือนสุนัข	17
สิ่งนั้นคือเบร	27
คนหัวแมว	32
สัตว์ร้ายในโรงพยาบาล	35
สุนัขจิ้งจอก	39
เพื่อนที่มีผ้าพันแผล	44
เลือดท่วม	47
กลกหนึ่งทั้งเป็น	51
สามเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีไร้หน้า	55
คนในอุโมง	62

ร้านเนื้ออย่างฮานะ	66
หัวต๋องครบ	70
เด็กหญิงหัวขาด	77
อย่าลืมนะ	81
ดีวีดีของครูคิดามี	86
ดอกไม้กับผีเสื้อ	93
แมงมุมใจโรยหรือแมงมุมใจโรหึง	98
แมงมุมย้ายรัง	100
หญิงเล่นเข็ม	103
เรียวกิงวิกัล	106
เรื่องราวของเด็กหลงทาง	113

โลกปลอม • โลกจริง	121
หินอีก	132
โอะจิโซซังจะมาจับตัวเด็กไป	139
พีแหรียญครอนคริว	142
อนุสาวรีย์ของบรรพบุรุษ	148
เสียเด็ก	155
มิโระโกโนโซกิ	161
เหตุผลที่เลิกกัน	167
ดูภูเขาฟูจิ	176
สุนทรพจน์ที่แตกต่างกัน	183
โลกของพี	190
ปรโลก	197

หลอนจริงจัง	200
ผีสามตน	205
พิสูจน์ข่าวลือบันไดสิบสามชั้น	211
โง่โง่ซาวะ สูง	213
สี่ใจโมะคุริบิ	218
อมมุขย์เต่าพ่นน้ำลายใส่	222
จิ้งหมอบกราบเสาแห่งความตาย	226
เพนกวินศพ	235
เพราะพวกคนจืดน้ำกลั้ว	246
ฮอมนิดวลิสที่หันไปทางทิศตะวันตก	254
นรกตุ๊กตา	264

※ รวมเรื่องผีเล่มนี้ร้อยเรียงขึ้นจากเนื้อหาการสัมภาษณ์ผู้ประสบเหตุและผู้เกี่ยวข้อง โดยเป็นการจำลองเหตุการณ์จากความทรงจำและมุมมองส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ ออกมาเป็นเรื่องราว ผู้เขียนไม่รับรองว่าเนื้อหาจะเป็นความจริงทั้งหมด จึงเรียนมา เพื่อทราบและขอภัยในความไม่สะดวกมา ณ ที่นี้

※ หลังจากใคร่ครวญถึงปัจจัยต่างๆ ผู้เขียนได้ตัดสินใจใช้นามสมมุติแทนชื่อของ บุคคลที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ ยกเว้นเพียงบางส่วนที่ใช้ชื่อจริง นอกจากนี้ยังตั้งใจ อ้างอิงตามความทรงจำของผู้ประสบเหตุและสภาพสังคมในสมัยที่เกิดเหตุ เพื่อจำลอง เหตุการณ์ให้ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจมีการใช้คำหรือสำนวน ที่ไม่ค่อยคุ้นหูในยุคนี้อยู่บ้าง แต่ผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาส่งเสริมให้เกิดการเลือกปฏิบัติ หรือการถูกดูแคลนแต่อย่างใด

ละครลิงไร้ลิ้ง

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นสมัยคุณโคสึเกะเป็นนักเรียนชั้นประถมปลาย แสดงว่าเป็นเรื่องเมื่อสามสิบปีที่แล้ว

เขาเกิดและเติบโตมาในเมืองใหม่แถบชานเมืองซึ่งพัฒนาขึ้นในยุคที่เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว

แถบนั้นมีทางลาดเยอะ ยังหลงเหลือบรรยากาศแบบป่าเขา และมีพื้นที่วิ่งเล่นสำหรับเด็กอยู่มากมาย

วันนั้นคุณโคสึเกะเดินออกจากโรงเรียนพร้อมเพื่อนราวหกเจ็ดคน

พวกเขาเดินทอดน่องไปตามเส้นทางกลับบ้าน พลองเล่นซุกซนประสาเด็กผู้ชายวัยประถม

ระหว่างทางก็ได้ยินเสียงกลองลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง ไม่ใช่เสียงกลองใหญ่แบบที่ใช้ตามงานเทศกาล แต่เป็นเสียงกลองตึกๆ ตึกๆ ดังถี่ๆ

ขบวนพาเหรดโฆษณาหรือเปล่าหนอ

คุณโคสึเกะคิดในใจ แล้วถามเพื่อนๆ ว่า

“นี่มันเสียงกลองใช้ไหม”

ทว่าเพื่อนๆ ตอบสนองแตกต่างกันไป

มีทั้งคนพยักหน้าตอบว่า

“เสียงกลองจริงด้วย”

และคนอื่นกรานว่า

“ไม่เห็นจะได้ยินเสียงเลย”

พอลองเงี่ยหูฟังให้ดีก็รู้ว่าเสียงดังมาจากสนามเด็กเล่น
ในละแวกนั้น

“มีใครฝึกตีกลองอยู่ละมั้ง ลองไปดูกันเถอะ”

ทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอของคุณโคสีเกะ จึงมุ่งหน้าสู่
สนามเด็กเล่นด้วยกัน

ที่นั่นเป็นสนามเด็กเล่นที่พบเห็นได้ทั่วไป เครื่องเล่นมีเพียง
กระดานสไลด์ ชิงช้า และโครงเหล็กสำหรับปีนป่าย

มีคนประหลาดนั่งอยู่บนโครงเหล็กสำหรับปีนป่าย

คนคนนั้นสวมเสื้อรากุตะ¹ คลุมทับด้วยเสื้อฮัปปี้² สีดำ
ท่อนล่างสวมกางเกงสีเตโอะ³ และรองเท้าเซตตะ⁴

เห็นแล้วนึกถึงพ่อค้าแผงลอยตามงานวัด

¹ เสื้อขัปในกันหนาวสำหรับผู้ชาย เนื้อผ้าหนา มีสามเส้าติดกระดุมถึงอก สีเบจ สมัยก่อนผลิตจาก
ขนอูฐ จึงเรียกว่าเสื้ออูฐ (รากุตะ) แต่ปัจจุบันผลิตจากขนแกะ (ผู้แปล)

² เสื้อคลุมแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น ทรงหลวม แขนยาวและกว้าง ความยาวถึงสะโพก มักสวมใส่ตาม
งานเทศกาลหรืออีเวนต์พิเศษ (ผู้แปล)

³ กางเกงขัปในเนื้อบางสำหรับผู้ชาย ขากว้าง ยาวถึงใต้เข่า ช่วยดูดซับเหงื่อและกันหนาว (ผู้แปล)

⁴ รองเท้าแตะคีบสานจากไม้ไผ่แบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น ติดแผ่นหนังไว้ที่พื้นรองเท้า (ผู้แปล)

แม้จะไม่ค่อยผิดจากที่คาดการณ์ว่าเป็นขบวนพาเหรด
โฆษณาสักเท่าไร แต่นอกจากชายคนนั้นก็ไม่มีใครอยู่รอบ ๆ

ฝ่ายนั้นใช้ไม้ตีกลองหนังสีแดงที่ห้อยอยู่กับคออย่างมี
จังหวะจะโคน ดังตึก ๆ ๆ ตึก ๆ ๆ

มีหน้าซ้ายสวมหน้ากากลิงซึ่งใช้ในละครโน⁵หรือเคียวเงิน⁶
เอาไว้ด้วย

“อะไรของเขานะ”

คุณโคสึเกะอิงไป

เพื่อนบางคนก็กะพริบตาปริบ ๆ เช่นเดียวกับเขา

ทว่าเพื่อนบางคนกลับแสดงท่าทางสับสน

“ฉันได้ยินเสียงกลอง แต่มันลอยมาจากไหนนะ”

“พวกนายพูดอะไรตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว ฉันไม่เห็นจะได้ยินเสียง
กลองเลย”

คุณโคสึเกะนึกสงสัยว่า

บางคนมองไม่เห็นและบางคนไม่ได้ยินเสียงหรือ

คิดแล้วก็รู้สึกขงลุกซู่

ชายสวมหน้ากากลิงยังคงตีกลองเป็นจังหวะ ดังตึก ๆ ๆ
ตึก ๆ ๆ ต่อไป

⁵ ละครเวทีสวมหน้ากาก แสดงโดยร้องเพลงและร่ายรำเป็นหลัก (ผู้แปล)

⁶ ละครเวทีที่แสดงด้วยบทพูดเป็นส่วนใหญ่ เรื่องราวสนุกสนาน (ผู้แปล)

เมื่อดูให้ดีก็เห็นว่าใต้โครงเหล็กสำหรับปีนป่ายมีวัตถุคล้าย
สายจูงสุนัขผูกอยู่ ปลายของมันเชื่อมกับปลอกคอหนังสือแดงก่ำ
ซึ่งหล่นอยู่บนพื้น

ละครลิงไร้ลิง

คุณโคสึเกะไม่แน่ใจว่าในตอนนั้นเขานึกถึงคำนั้นหรือเปล่า
แต่ที่แน่ๆ คือรู้สึกใจคอไม่ดี

แล้วระหว่างที่ฟังเสียงกลอง เขาก็เกิดความวิตกกังวลอย่าง
ประหลาดขึ้นมาด้วย

อัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้น เหงื่อซึมจนเปียกรักแร้

จู่ๆ ก็เข่าอ่อน เสมือนว่าไถ่อุ่นถูกช่วงชิงไปจากร่างกาย
จนหมด

“...เอ่อ อาจจะผิดพลาดก็ได้ เราไปกันเถอะ”

คุณโคสึเกะรีบเดินไปที่ประตูสนามเด็กเล่นโดยไม่รอคำตอบ
จากเพื่อนๆ

ถึงจะออกจากสนามเด็กเล่นแล้วก็ยังได้ยินเสียงกลอง
ทนไม่ไหวจนต้องวิ่ง

พวกเพื่อนๆ ส่งเสียงเรียกจากข้างหลัง

คุณโคสึเกะไม่สนใจ ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งลูกเดียว

เมื่อมาถึงแฟลตอันคุ้นเคย เขาค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

ไม่ได้ยินเสียงกลองแล้ว

เหงื่อไหลอย่างกับถูกราดน้ำใส่ศีรษะ

คืนนั้นเพื่อนร่วมชั้นของคุณโคสึเกะที่ชื่อชินยะคุงโทรมา

เขารับสาย คิดในใจว่าแปลกจังที่อีกฝ่ายโทรมาเวลานี้

“ไอ้ที่เราเห็นตอนกลับจากโรงเรียนคือละครลิงสินะ”

แค่เปิดปากพูดประโยคแรกชินยะคุงก็ถามเช่นนั้น

คุณโคสึเกะรู้สึกอับอายว่าอย่าพูดให้หนักถึงเรื่องน่ากลัว

“คงนั่นแหละ แต่ไม่เห็นมีลิงเลย”

ได้ยินเสียงชินยะคุงกลั่นหายใจอยู่ที่ปลายสาย

“...นายก็มองไม่เห็นเหมือนกันสินะ...”

เสียงนั้นฟังเหมือนถูกริดเค้นจากลำคออย่างยากลำบาก

“เปล่านะ บอกแล้วไงว่าเห็น เห็นคนแปลก ๆ สวมหน้ากาก
ลิงตึกลองอยู่บนโครงเหล็กสำหรับปีนป่าย...เราเลิกคุยเรื่องนั้น
กันเถอะ มันชวนลึกลับเกินไป”

“นั่นเห็นลิงนะ”

“เฮ้ะ”

“พูดให้ถูกก็คือ ตอนแรกนึกว่าเป็นลิง เพราะมันสวม
ปลอกคอและกระโดดตึกลังกลางอากาศ หมุน ๆ อยู่ตั้งหลาย
รอบนะ แต่พอคุณให้ตีไม้ยักษ์ นั้นไม่ใช่ลิง ไม่น่ามีลิงแบบนั้น
อยู่แล้ว”

“บอกให้พอได้แล้วไงเล่า”

“ถ้าเป็นลิงก็ต้องมีขนสิ ของมันแน่นอยู่แล้ว แต่ไอ้ตัวนั้น
ผิวเรียบเนียน สีส้มพุดเหมือนเนื้อไก่สด ทางก็ไม่มี แถมยังหน้าตา
แบบนั้นอีก...”

คุณโคสึเกะกระแทกวางหูโทรศัพท์โดยไม่รู้ตัว

สัญญาตญานรื่องเตือนว่าห้ามฟังไปมากกว่านี้
รู้สึกวาคอแห้งเป็นผงทั้งที่ไม่ค่อยได้พูดอะไร

วันรุ่งขึ้นชินยะคุงไม่มาโรงเรียน

มาไม่ได้

ขณะฟังครูประจำชั้นแจ้งข่าวในชั่วโมงโฮมรูมตอนเช้า
คุณโคสึเกะนึกว่าตัวเองฝันไป

นักเรียนทั้งห้องส่งเสียงเซ็งแซ่

เด็กผู้หญิงที่นั่งข้างกันเปล่งเสียงประหลาดออกมา ไม่รู้ว่า
กรี๊ดร้องหรือร้องไห้กันแน่ จากนั้นก็ถูกพาไปห้องพยาบาล

ชินยะคุงตายแล้ว

ถูกพบว่านอนตัวเย็นเฉียบอยู่ใต้ผ้าห่มในห้องนอนที่บ้าน
ตัวเอง

สาเหตุการตายคือหัวใจวาย หรือพูดอีกอย่างคือไม่รู้สาเหตุ
แน่ชัด